

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Upplaga A.

Missionsförbundet

Utgiven av
Svenska Missionsförbundet

N:r 1

Den 3 januari 1924

Årg. 42

Innehåll: Till hjälp och tröst under vandringen. — Inför det nya året. — Vandringen med Kristus. — En blick ut över världen. — För att I icke skolen komma på fall. — En skingrad hjord samlas åter kring herden. — Studier i skriften. — Från redaktion och expedition. — Från församlingarna. — Det nya året ringer in. — Nu är välbehaglig tid. — Svenska skolan i Kina. — Annonser.

Till hjälp och tröst under vandringen.

Så kläden eder nu såsom Guds utvalda, hans heliga och älskade i hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmod, lålamod,

Och haven fördrag med varandra och förlåten varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit eder, så skolen ock I förlåta.

Men över allt detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den är fullkomlighetens sammanhållande band.

Och låten Kristi frid regera i edra hjärtan, ty till att äga den ären I ock kallade såsom lemmar i en och samma kropp. Och varen saksamma.

Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder, undervisen och förmanen varandra i all vishet, med psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen med saksägelse till Guds ära i edra hjärtan.

Och allt, vadhelst I förefagen eder i ord eller gärning, gören det allt i Herren Jesu namn och saken Gud, Fadern, genom honom.

Kol. 3: 12—17.

I N F Ö R D E T N Y A Å R E T.

Av J. Nyrén.

Du, Herre, bliver som du är och dina år taga ingen ände. Ps. 102: 28.

Vid ett årsskifte vet man ej riktigt, vilken känsla som är den mest betydelsefulla: vemodet eller hoppet. Båda göra sig starkt gällande åtminstone för den mera allvarligt tänkande. Årens hastiga flykt säger oss, huru tillfälliga vi äro och huru snart vårt liv måste hava en ände. Många omständigheter binda oss här. Livet är kärt och anhöriga ligga en varmt om hjärtat. Man vill ej gärna lämna dem. Den kallelse, vi fått i livet, är ock kär och vi vilja ju så gärna utträtta så mycket som möjligt. Men årens flykt säger oss, att tillfällena snart äro slut. Och se vi tillbaka, finna vi, hur oändligt litet vi utträttat, och det lilla, som är gjort, kunde ha utförts mycket bättre. Det kommer därvid så mycket före, som samlar sig i en enda trängande bön: Herre, förlåt mig det flydda och hjälp mig att vara bättre och att arbeta mera hängivet och troget!

Men hoppet vakar. Det vill lära oss mera vaksamhet över oss själva och ingjuta i hjärtat mera av Guds kärlek och kraft. Det vill frigöra oss från självskhet och världskärlek och säga oss, att det kan bli bättre på alla sätt. De lidna nederlagen behöva ej upprepas, och de mäktiga fienderna kunna besegras. Det gångna årets förflutna och motgångar skola väl ej komma igen och fördunkla vårt liv eller sänka det i sorg och mörker. Sådana uppmuntrande ord talar hoppet till oss. Det stärker vår kraft och upplivar vårt mod.

Värdefullast är hoppet däruti, att det för oss till Herren och lär oss att inför honom säga: Du bliver som du är och dina år taga ingen ände. Vi själva äro föränderliga och förgängelsens lagar underkastade. Allt i världen är vanskligt och ingenting att bygga på för kommande dagar. Det sanna hoppet vet detta och bygger därför aldrig på egen kraft eller förgängliga ting. Endast den, som hoppas på Herren, räddas undan missräkning och skam. Gud är trofast. Hans kraft förändras inte och hans hjärtelag är alltid detsamma. Det är den enda fasta punkt vi äga, även då årsskiftets

svallvågor gå fram över känslans hav — men i denna ha vi en orubblig klippa, där vi kunna vara trygga.

Han är vår Fader och så skall han förbliva. Med trofast kärlek skall han vårda sig om vårt sanna väl. Även motgångar och prövningar, om han tillåter sådana komma i vår väg, skola få tjäna oss till det bästa. Om icke annat skola de lösa de band, som ännu kanske otillbörligt binda oss fast vid denna värld, och lösa vår ande för den högre och fullkomligare värld, vilken är vår bestämmelse. De skola hjälpa oss att utsträcka vingarna till flykt vid Herrens möte.

Herren är vår tillflykt, en hjälp i nödens tider, väl beprövad. Hans dörr är aldrig stängd och hans hjärta är alltid öppet för oss. I nödens tider se vi oss om efter någon, som förstår oss och som har ett öppet öra för vår klagan. Mången, som i glädjens och medgångens dagar gärna ser oss komma till sig, ser helst, att vi bliya borta i nödens tid. Det är då vänskapen och kärleken prövas. Gud är trofast. Han bliver som han är. Hos ljusens Fader är ingen förändring. Med samma kärlek tager han emot dig på den mörka dagen som den ljusa. Till honom får du alltså taga din tillflykt under allt. Ja, han säger: Åkalla mig i nöden, så skall jag hjälpa dig och du skall prisas mig. Inför honom får du utgjuta ditt stormuppfyllda hjärta och finna frid och hopp. Och som ett gott barn bör du komma, ej blott då du är i nöd utan ock då välsignelsen och glädjen beskärts dig. Herren har du att tacka för allt. Han förstår ock din glädje som ingen annan.

Då frestelserna jaga dig, tag då din tillflykt till honom. Hos honom skall du finna den trygga borg, du behöver mot fiendens anlopp. I hans gemenskap kan du aldrig besegras. Mot fastheten i denna borg kan fienden intet utträtta. Där är du i trygghet, huru svag du än är. Och så skall även detta nya år, vad det än bär i sitt sköte, förflyta under hans nåde-

VANDRINGEN MED KRISTUS.

Av A. L:son Thomas.

Liksom intet av allt det, som har liv, är fullkomligt lika, så äro icke heller de andliga erfarenheterna ifråga om den nya födelsen och vandringen med Herren Jesus lika i allt. Men liv, verkligt liv är något gemensamt hos alla verkligt troende kristna.

Låt oss i minnet gå tillbaka till den stund, då vi avgjorde oss för att leva vårt liv i gemenskap med Jesus. Det var en allvarlig stund. Mörkrets makter voro i verksamhet för att behålla oss i satans tjänst med den eviga fördömelse som lön. Å andra sidan bjöd Jesus oss det eviga livet och seger genom tron på honom och hans blod, som renar från alla synder. Nu gällde det ett antingen — eller. Vi valde Kristus. Vilken härlig syn, när detta under uppenbaras: en människa, som vid korset mottager det nya livet med dess välsignade förmåner, under det att det gamla livet dör och synderna falla i glömskans hav! Det gamla är förgånget, allt har blivit nytt. Snaran är sönder och fågeln fri. Vilken bön, vilken sång, vilken innerlighet och enfald i Herren Jesus! Och när något moln för en stund skymde solen, och känslan av Jesu närhet ej förnams, med vilken iver bådo vi ej: Giv mig åter min frälsnings fröjd! Herren hörde bönen, och allt blev åter väl.

Bibeln lär oss, att detta är det sanna Kristus-

fulla hägn, och om du lever på jorden till dess slut, skall du ha ännu många nya anledningar att tacka och prisa hans namn.

Du, Herre, bliver som du är och dina år taga ingen ände. Vilken trygghet är icke detta i denna av vansklighet uppfyllda värld! Vilken outsäglig sällhet skänker det ej, under det vänner dö och svika och allting förändras runt omkring oss! Därför sjunga vi med sångaren:

När andra berg i natt försvinna
Och släckt är andra höjders ljus,
Guds folk en evig fröjd skall finna
På Herrens berg, i Herrens hus.
— Kom låt oss bygga hyddor där,
Där evig frid och trygghet är.

livet, som vi alltjämt böra leva. Men ingen kan förbliva i det nya livet, om ej gemenskapen med Kristus får vara som grenens i vinträdet. Joh. 15:1—6. Här hålla många på att förtorka och dö, fastän de hava namn av att leva. Hur är det möjligt? Jo, den första kärlekens eld har slocknat. Djävulens svek och tidens många omsorger ha gjort, att denna ljuvliga och fruktbarande kärlekens värme avsvalnats. Det så nödvändiga bönelivet, där allting gjordes kunnigt inför Gud i bön med tacksägelse, har upphört. Guds ord har icke heller beaktats som under den första tiden. Någon sade nyligen under ett bibelsamtal i församlingen: Strax jag blev frälst, fick ingenting hindra mig att fullfölja Andens marning. Jag var med nästan jämt på bönestunderna och på predikan. Och det gick minst lika bra att fylla mina vardagliga uppgifter då som nu, då jag blir efter, ibland för det och ibland för det. Börjar man fråga hindren till råds, blir det omöjligt till slut att hålla sig med.

— Likväl finns det hopp, när den troende ser och även erkänner både för sig själv och sina bröder och systrar i Herren, att det andliga livet lider härav. Kära vän, du som känner igen dig här, låt Herren få utföra sitt verk med dig, så att du nu och framgent har liv i ordet: Såsom I haven mottagit Kristus — Herren Jesus — så vandre i honom. Det är innerligheten, nitet, tron och kärleken det särskilt är fråga om. Och detta gör oss lyckliga i vårt livs Gud. Du får smaka och se, att Herren är god. Det är ny nåd och förnyad frälsning för var dag.

Huru uppfriskande och glädjande är det ej att möta sådana människor! Det verkar såsom saltet och ljuset. Och detta liv är också möjligt för dig, du, som sett detta så svårt och omöjligt intill denna stund. Gud vare lov! Säg även du ditt: Gud vare lov, att du vill förnya även mig! Han skall göra det, när vi giva upp allt för Jesus och i ordets och den Helige Andes kraft gå framåt på Guds viljas stig. Låt det för dig bli en verklighet *nu*. Gud vill det.

EN BLICK UT ÖVER VÄRLDEN.

Vad den kan hava att säga oss.

I.

En blick nu ut över världen ger anledning till allvar och eftertanke. Det gångna året kan och måste betecknas som ett nödens år. Och detta gäller icke minst vår egen världsdal, som annars står högst i odling och i stort sett behärskar hela världen. Det är här icke meningen, såsom det heller icke är behöfligt, att ingå på en beskrivning av detta nödtillstånd. Det ligger uppenbart för alla. Viktigare är att stanna inför frågan, varpå det kan bero, att världen företer denna bild av sönderslitande strider och därav följande nöd. Därpå kunna många svar givas. Här stanna vi vid det väsentliga.

Det beror därpå, att det mänskliga livet i sina individuella, samhälleliga, statliga och mellanfolkliga former icke giver Gud rum. Det går aldrig väl för det skapade, då det lös-sliter sig från Skaparen. En värld utan Gud är stadd i upplösning och på väg till fördärv, lika mycket om den står på höjden av kulturell odling, som om solen från himmelen lyser över en mänsklighet i de mest primitiva förhållanden. Att icke den förr så beprisade västerländska kulturen kunnat, som mången drömde om, rädda världen från nöd och elände äro de senare årens ödeläggelser en blodig bekräftelse på. Att förgäta Gud är att förgäta rättens och rättfärdighetens lagar. Och det är dessa, som skola gälla i världen, om vi annars skola hava ett stilla och lyckligt leverne. Söndrade från Gud och i förgätenhet av honom äro människorna också söndrade ifrån och leva i förgätenhet av varandra, huru mycket de än veta och förmå och vilka förbindelser man än träffar för att som till en enda familj förena jordens olika folk och nationer. Mänsklighetens verkliga brödraskap är en illusion, om det icke uppbygges på individens barnskapsförhållande till Gud. Ett rätt förhållande till Gud är grunden till varje annat rätt förhållande.

Hjälpen för tidens allmänna nöd är sålunda icke att först och främst finna i ändrade yttre förhållanden eller, annorlunda uttryckt: de yttre förhållandena ändras icke direkt och

omedelbart till det bättre och efterlängtade. De äro en följd, en verkan och stå i relation till sin orsak, alldeles som det goda och väl-smakande äpplet icke kan tillkomma såsom av sig självt utan endast som en frukt på trädet, där det växt och mognat. Det är något annat, som först behöver ändras. Och det är sinnet, hjärtat. Människan och allt med henne går, dit hennes hjärta vill. Är hjärtat bortvänt från Gud, ont och oomskuret, fullt av hat och själviskhet, bär detta sin frukt i döda gärningar, i orättfärdiga, av nöd och vända kännetecknade förhållanden. Rättens och rättfärdighetens efterlängtade lyckorike uppbygges icke av orättfärdiga människor. Ett dåligt träd kan icke bära god frukt. Då hjärtat är omskat, är vänt till Gud och uppfyllt av hans kärlek, vändes människorna till varandra, de samlas då och enas i kärlek och frid. Då människorna själva varda bättre, varda även förhållandena bättre. Det står ännu i dag fast, att Jesus Kristus men också han allena är världens hopp.

På samma gång som världen företer denna dystra bild, finnes det dock strimmor av ljus på den mörka tavlan, strålar det dock som av klara stjärneljus i en mörk natt. Under det mörker rådde i hela Egyptens land, var det ljus, där Israel bodde. Evangeliets folk, denna främlingsskara, som tågar genom världen till sitt förlovade land, är världens ljus, är jordens salt. Och även under det nu flydda året har detta folk gjort sig påmint såväl i vårt eget land som ut över hela jorden. Det folket är framtidens i högsta mening, och budskapet, som det fått att ropa ut i världen, visar framåt mot ett rättfärdighetens och fridens rike, där Gud är allas Fader och alla människor äro ett enat och sällt brödraskap. Över folket, som bodde i dödsskuggans land, lyste förr en gång ljuset klart. Det var, då Kristus kom i kött. Än en gång skall ljuset stråla ned från himmelen, stråla ned för att omsluta en pånyttfödd och lycksaliggjord värld. Det skall ske, när Kristus återkommer i härlighet. Hoppet

därom är den himmelska fläkt, som välgörande går genom tiden.

Det nu flydda året icke minst bär vittnesbörd om att den kristna missionen är en makt i världen av stor betydelse och omfattning. Även från denna synpunkt kan den betecknas som en *världsmission*. De många missionsällskapen i olika länder arbeta numera ej heller var för sig, såsom om de hade skilda syften. Utan att på något sätt beskära varandras frihet och självständighet hava de sammanslutit sig till en världsomfattande enhet i det så benämnda Internationella Missionsrådet med avdelningar i olika länder. Den kongress, som under det flydda året hölls i Oxford, visade med tydlighet, vilket världsbrödraskap missionsfolket är och vilken uppoffrande kärleksgärning det utför till folkens enande och sammanlevnad i kärlek och frid. Icke minst de infödda kristna i missionsländerna bära ock med sitt vaknade ansvar för Guds verk vittnesbörd om att evangelii livskrafter förmå något för sitt höga syfte. Världens hopp ligger i den kraft, som den kristna missionen förfogar över.

II.

Även Svenska Missionsförbundet har fått den stora nåden att deltaga i detta evangelii verk. Väl har ock det gångna året haft sina bekymmer för såväl de enskilda församlingarna som för det gemensamma arbetet, bekymmer av såväl ekonomisk som annan art. Från försagdhet och sömnaktighet, från brister och felsteg, vi måste bekänna det, kunna vi icke taga oss fria. Vi hava icke varit så brinnande i bönen och förbönen, icke så frimodiga i bekännelsen, så varma i nitet, så heliga i vandel som vi skulle. Och vi behöva alla i uppriktig ödmjukhet rannsaka vårt hjärta och se till, på vilka vägar vi äro stadda, samt bedja Gud om nåd och förlåtelse för vad vi felat och försummat. Men trots all vår bristfullhet har dock den utomordentligt höga kallelsen att förkunna Guds dråpliga verk varit oss anförtrödd. Och det förkunnade ordet har även under det gångna året burit sin frukt i församlingarna, sin frukt i väckelser på många platser och i de troendes tillväxt i Jesu Kristi nåd.

Icke så få nya missionshus hava tillkommit

under året, och ombyggnader och restaurering av missionshus ha skett på många platser. I allt större utsträckning uppföra församlingarna egna bostäder åt sina predikanter, ett förhållande som givetvis är till ömsesidig förmån. Det mindre gynnsamma ekonomiska läget i landet har givetvis haft sin inverkan på församlingarnas arbete. Ansgariiföreningarna särskilt hava haft det i allmänhet rätt bekymmersamt med sin ekonomi, och mer än en församling har vid predikants avflyttning icke visat brådska att kalla en annan. Det tillägg till sina löner, som predikanterna i allmänhet erhöilo under dyrtiden, hava församlingarna flerestades av samma skäl sett sig nödsakade att draga in så gott som helt och hållet, och mer än en predikant har nog haft det rätt bekymmersamt till följd av sina blyga ekonomiska villkor. Ifråga även om missionens ekonomiska ställning är det av nöden, att icke missmodets utan frimodighetens och offervilighetens ande får vara gällande i våra församlingar.

I samband med den av Generalkonferensen beslutade, förändrade distriktsindelningen hava tre nya distriktsföreståndare tillträtt sina tjänster, under det att en distriktsföreståndare, E. Nilsson, avgått med pension. Förbundets kvartalsmöten hava under året ersatts med distriktsmöten, vilket bland annat innebär den skillnaden, att ett sådant möte skall årligen hållas inom varje distrikt. Tjugufyra nya församlingar hava erhållit anslutning till Förbundet och tjugufem ungdomsföreningar till S. M. U. Församlingarnas antal är nu 1,567 och ungdomsföreningarnas 1,263. Många nya junioravdelningar hava bildats under året, och i 2,822 söndagsskolor hava 126,773 barn mottagit undervisning. Bibelinstituten hava fortgått med sin verksamhet, och seminaristhem hava upprättats i Uppsala och Stockholm. Bibelskolorna hava blivit allt flera under året, och evangelist- och ungdomskurser hava hållits på många platser.

Förbundets yttre mission har särskilt i Kongo varit framgångsfull, där också lugnare förhållanden synes hava inträtt efter de kända oroligheterna. Ett nytt missionsdistrikt har upptagits i Kinkenda-landet, där ock en ny

Evangelistkursen i Bollnäs 1923.

station skall anläggas. En av våra missionärer, fröken Lotten Sandell, som med stor trohet arbetat där i många år, har avlidit. Även i Kina har vår mission bedrivits med framgång, där särskilt vid skolor och seminarier en väckelsens och förnyelsens ande förnummits. Svåra oroligheter hava varit rådande i detta land, där politiska strider och rövarhorders framfart flerstädes hört som till ordningen för dagen. Vår egen mission har dock fått vara i det stora hela oberörd härav. En svår prövningens tid har dock vår mission här haft, i det att icke mindre än sju av missionärerna avlidit: fem under sista året och två i slutet av 1922. I Ost-Turkestan hava missionen hämmande oroligheter ägt rum. Många infödda kristna hava för sin tros skull kastats i fängelse, och

missionen har under en lång tid av året i det stora hela varit förbjuden. I slutet av året inträdde dock en ljusning, och att döma av förhållandena torde svårigheterna nu i det närmaste vara överstånna. Också har folket här börjat visa en stor, förr icke sedd mottaglighet för evangelium, och många hava kommit till tron. — Vår sjömansmission i Sunderland har fortgått och visat sig vara till välsignelse. — Vid Generalkonferensen avskildes sexton nya missionärer för olika fält.

En blick tillbaka på det gångna året ger oss en stor anledning till ödmjuk tacksamhet mot Gud, till bön om förlåtelse för alla misstag och försummelse, till bön om att vara trogna och uthålliga i Guds verk. Give Gud oss alla sin nåd därtill!

Hjälp mig vara din!

Hjälp mig, Jesus, alltid vara din,
Din i livets alla, alla skiften.
Hjälp mig, Jesus, alltid vara din
Ända tills jag lägges ned i griften.

Hjälp mig, Jesus, alltid vara din,
Huru allt än växlar här i världen.
Har jag dig, då har jag allt, ja allt,
Vad jag än behöver under färden.

Hjälp mig, Jesus, alltid vara din,
Fyll mitt hjärta med din ro och lycka.
Om jag blott är uppfylld av din frid.
Intet då i världen kan mig trycka.

Hjälp mig, Jesus, alltid vara din,
Nöjd med allt, vad än du tar och giver.
Ett jag beder: lär mig älska dig,
Och att i din kärlek jag förbliver.

M. S—m.

Evangelistkursen i Trädet 1923.

FÖR ATT I ICKE SKOLEN KOMMA PÅ FALL.

Joh. 16: 1.

Av J. Mellberg.

Likasom det gives vissa förutsättningar, för att en människa skall kunna frälsas från synden, så gives det ock betingelser för hennes bevarande i nåden. Herren Jesus säger i ovan angivna bibelställe: Detta har jag talat till eder, för att I icke skolen komma på fall. Att den till Gud omvända människan skall bevaras till evigt liv är Guds vilja. Och Kristi vilja sammanfaller här likasom alltid med den himmelske Faderns. Således kunna vi vara fullt vissa om, att så väl Gud, den evige Fadern, som Sonen, den han sände för människans upprättelse, ingenting hellre se, än att vi alla varda frälsta och bevarade i sanningen.

För att nu vår gemenskap med Gud ej skall varda avbruten fordras, att vi dagligen leva i böneumgänge med honom. Utan bön tynar det andliga livet av och dör ut. Jämte bönen ha vi ock andra medel för troslivets bevarande, och då icke minst det, att vi umgås med hans ord och höra dess förkunnare. Att i stillhet och ro sitta ned vid sin bibel och där hämta vederkvickelse för sin själ är av stor vikt; och att med trosbröder samlas i Herrens helgedom är heller icke utan betydelse för det andliga livets bevarande och tillväxt. Det ena är nödvändigt; det andra likaså.

I Apg:s andra kapitel läsa vi: Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud. Här se vi, huru det tillgick i den första kristna tiden. Och ingen torde vilja förneka, att det var en lycklig tid för den kristna hopen. Det var ock ett hjärta och en själ i denna de heligas skara. Den var trängd av världen men ägde Guds kraft mitt ibland sig och Andens pant på barnaskap. Och broderskapet i en hög och innerlig renhet var tillfinnandes. De höllo samman; och de segrade: var för sig, enskilt, och alla tillhoppa.

Några nya medel till vårt bevarande hava vi i vår tid icke. Vi få använda dem, som de kristna före oss använt. Och *de äro nog*. Den som går bödens väg, använder sig av Herrens ord i det enskilda och hör dess förkunnelse i helgedomen, den som stärker sig genom umgänget med bröder och samlas omkring nattvardsbordet med Jesu vänner, den skall bestå och icke komma på fall.

Med dessa ord äro inga nya vägar anvisade — och det finnes inga nya. Vi ha att gå de gamla vägarna, om vi vilja lyckligt nå hemmet hos Gud.

EN SKINGRAD HJORD SAMLAS ÅTER OMKRING HERDEN. En ljus bild från Kongo.

Av missionär *P. A. Westlind.*

Det var två intressanta och lärerika dagar, jag tillbringade på den engelska baptistmissionen i Thyseville vid min hemresa från vår årskonferens på Mukimbungu. Församlingen hade offerfest och halvårsmöte.

För att hinna tillgodogöra mig den vänliga inbjudningen från vännerna Jennings och det utomordentliga tillfället att lära känna deras verksamhet, just då de hade årets största möte, måste jag lämna konferensen omedelbart efter dess sista sammanträde och taga lokaltåget från Songololo på lördagen. Det är avsett endast för svarta, var fullpackat, blev försenat mer och mer vid varje anhalt och gick uppför backarna till Thyseville först vid tiotiden på kvällen. Jag hade beräknat vara där kl. sex e. m. och var klädd i tunna khakikläder, som voro mer än tillräckliga för färden över låglandet mellan Mukimbungu och Songololo. Men uppe på höjderna vid Thyseville var nattens kyliga vind och den rikliga fuktigheten genomträngande; jag frös, stampade och slog med armarna som en timmerkörare, gick av och tog mig en promenad varje gång tåget stannade, och i en uppförbacke sprang jag bredvid. Men

framkommen till Thyseville blev jag omhändertagen av goda vänner, som värmdde mig både till kropp och själ.

Under lördagen hade missionens folk samlats från de olika kretsarna i landsorten, och offren hade börjat framföras kretsvis. Det allra mesta var reda penningar. Många hade ju givit gåvor in natura, men dessa hade genom kretstjänarnas försorg blivit förvandlade i penningar. Offervilligheten var stor. Redan under lördagen fick man in över 1,000 francs.

Hela söndagen upptogs med möten, som besöktes av omkring 600 personer. Mötena voro livliga, sången kraftig och musiken på trummor, messingsinstrument och flöjter överväldigande. Ofta tyckte man, t. ex. vid överläggningar i församlingen, att det var alltför livligt; man måste ringa i en klocka, då man äskade ljud.

På söndags afton hölls dopförrättning, då hela skaran med musikkåren i spetsen tågade ned till dopvattnet, där ett sextiotal yngre och äldre erhöilo dopet. Under kvällen hölls ett möte med predikan och redogörelse för verksamheten av flera talare. Det var en god stund.

På måndagen hölls ett möte, som Jennings och Thomas motsågo med en viss oro. Det gällde uteslutning av flera, som genom pingströrelsen, den s. k. gunzismen, blivit för självgoda att vara med i församlingen. De hade sedan två år själva tagit avstånd och t. o. m. känt sig för heliga att hälsa på missionärerna, så att de nekat mottaga den hand, som framräckts till hälsning.

Vid Londe i Kongo.

Vid pingströrelsens början för tre år sedan blev hela församlingen engagerad däri, och de allra flesta lämnade den, så att julen 1921 kunde man knappast tala om någon församling varken i Thyseville eller Wathen, där verksamheten nyss förut varit så blomstrande. Rörelsen, som var av kristligt religiös art från början, omhändertogs av mindervärdiga personer, och missionärerna stodo där övergivna och föraktade av andligen högmodiga och vilseförda, som sågo syner, hade skakningar och avmattningsanfall, profeterade, ofta galenskap, kanske endast i en del fall mot bättre vetande, talade om luftskepp, vapen och härar, som skulle komma med himmelens skyar för att driva bort alla vita, uppmanade att vallfärda till profeten Kibangos by, helga vissa veckodagar genom att då avhålla sig från allt arbete och öva andakt etc.

Det var en svår tid för våra missionärer på de båda stationerna. Vännerna Jennings, som då voro på Wathen, där Kibangu var fostrad, döpt och medlem av församlingen, hade det trångt en tid. De hade både staten, som fruktade uppror, och de gamla församlingsmedlemmarna mot sig. Många av ledarna för rörelsen togos av staten och utvisades till Övre Kongo. Missionens lokaler blevo så gott som tomma vid sammankomsterna. Det såg ut som om Guds verk skulle gå i spillror.

Men nu har vid Thyseville förhållandena blivit bättre och evangeliets utsäde bär rikligt med god frukt. De mera sansade ha kommit till insikt om sina misstag och förvillelser, de högmodiga ha ödmjukat sig inför Gud och församlingen. Så har den av ulven skingrade hjorden samlats åter omkring den gode herden och fridsfursten för att i stilla undergivenhet lyda hans i ordet givna föreskrifter. Men det fanns ännu bland de gamla medlemmarna ett visst antal, som icke ville komma åter till hjorden utan höllo fast vid att samlas i sin egen fälla och i likhet med ulven skada den gamla hjorden. Nu gällde det att taga bort deras namn ur församlingsboken och man väntade en väldig strid därom. Visserligen var det även livliga debatter, men saken avlöpte dock väl. De som givit klara besked, att de icke längre ville höra till den gamla församlingen,

uteslötos. De, som givit mera undvikande svar, fingo kvarstå för vidare förmaning.

På eftermiddagen hölls nattvardsfirande med en allmänt samlad menighet. Anden var god i mötet och de varma bönerna vittnade om den gode andens inneboende i själen. Insamlingen fortgick båda dagarna och steg till omkring 1,500 francs. Församlingens totalinkomst under första halvåret belöpte sig till den respektabla summan av 3,500 francs, därav 1,800 från själva staden, det övriga från de 67 utstationerna.

Man måste erkänna, att församlingen kommit långt i fråga om självunderhåll. Men så är ju även Thyseville och trakterna utmed järnvägen ett i ekonomiskt avseende väl lottat missionsområde.

Brazzaville den 11 september 1923.

P. A. Westlind.

Lydia Fagerholm. || Den 27 december fyllde fru Lydia Fagerholm femtio år. Född i Håtuna i Uppland och efter anställning dels på E. J. Ekmans förlagsexpedition och dels som kassörska på Svenska Tryckeriaktiebolaget, fick hon sitt livsarbete förlagt på ett annat område. Förlovad med missionär Fagerholm reste hon som hans maka ut till Kina, där hon vid hans sida fått deltaga i missionsarbetet en följd av år.

Vid Svenska Missionsförbundets årsmöte 1907 avskildes fru Fagerholm till missionär. I sällskap med en annan missionsbrud reste hon ut till Kina, och den 27 november samma år firades ett dubbelbröllop i Shanghai, när missionärerna Wennborg och Fagerholm samtidigt ingingo äktenskap.

Fru Fagerholm fick under sina år i Kina tillsammans med sin man arbeta huvudsakligen på de båda huvudstationerna i Wuchang och Hwangchow.

Sin första vistelse i Kina fick fru Fagerholm avsluta genom att se början av de blodiga scener, som den stora revolutionen medförde. Resan ställdes följande år till Sverige, dit familjen återkom den 23 februari.

Efter vilotidens slut reste familjen Fagerholm åter ut till Kina. Denna period tillbringades först i Wuchang och senare delen i Hwangchow. Den 17 febr. 1920 återkom familjen till Sverige över Amerika.

Fru Fagerholm, som sedan juli förra året är änka, blev på sin högtidsdag hjärtligen uppvaktad av vänner och missionärskamrater.

STUDIER I SKRIFTEN.

*Om Andens nådegåvor i församlingen.**Tro i samma Ande.*

Som vi i förra artikeln antyde, talar Paulus om den undergörande gåvans yttringar särskilt i tre avseenden: tro i samma Ande; helbrägdagörelsens gåvor i samma ene Ande; gåvan att utföra kraftgärningar (1 Kor. 12: 9, 10).

Då det här talas om tro i samma Ande som en särskild gåva, som tilldelas för särskild tjänst (1 Kor. 12: 11), är det uppenbart att därmed icke avses den frälsande tron i allmänhet, vari *alla* troende stå (1 Kor. 15: 1, 2; 16: 13) och av vilken den rättfärdige lever (Hebr. 10: 37—39). Den tro, som det här är fråga om, är, såsom ock sammanhanget visar, en särskild nådegåva, som tilldelas somliga och som består däri, att man kan utföra sådana ting, vilka hava karaktär av under. Den har sin rot i den frälsande tron och är såtillvida att betrakta som en frukt av denna. Att skriften skiljer på tron till frälsning och tron som en särskild gåva att göra underverk framgår tydligt (1 Kor. 13: 2), såsom också att denna gåva kan komma på avvägar och i varje fall icke är frälsande.

Tron som en särskild gåva kan sägas vara det kristliga hjältemodet, som utför en hjältes gärningar i det praktiska arbetet för Guds rike. Tron till frälsning gäller mig själv och är som livet lika för alla troende; tron som en särskild gåva gäller församlingens uppbyggelse och evangeliska arbete för andras frälsning. Den förra kan sägas vara en tro i vila och trygghet (och i denna skola alla troende tillväxa); den senare en tro i arbete och kamp för Guds verk. Och på tron som en särskild gåva och vad den kan utföra giver såväl skriften som de heligas historia i övrigt en rikedom av vittnesbörd. Dessa kunna med allt skäl hänföras till undren.

Det är denna tro, som Jesus åsyftar, då han talar om att förflytta berg (Matt. 17: 20; 21: 21; Markus 11: 20—23), ett bildligt uttryck, som starkt framhåller, vilka utomordentliga ting denna tro kan utföra, då den är verksam. Och att denna trons nådegåva icke skall bevisa sin kraft på ovidkommande områden utan vara verksam i och för evangelium och hava ett gudomligt löfte att vila på ingår i dess väsen. Den är förenad med bön och skall brukas i Jesu namn och för hans syften (Markus 11: 24; Joh. 14: 12—14; 15: 7, -16; 16: 23). Det var vidare denna tro, som gåvo apostlarna deras underbara frimodighet i deras verk och uppträdande för evangelium (Apg. 4: 8—20; 31—33; 5: 27—32, 41, 42). Denna tro är det

ock, som avses i talet om Stefanus, då det säges, att han var full av tro och helig ande (Apg. 6: 5—15), något som även säges om Barnabas (Apg. 11: 22—24). Med denna tro var Paulus särskilt utrustad vid utövningen av sitt apostoliska kall och på grund av vilken han led med glädje för evangelium (2 Kor. 6: 4—10), och denna tro anbefalldes han ock åt sina medarbetare (2 Tim. 2: 1—10). Hos Noa möter oss denna tro, då han byggde arken (1 Mos. 6: 13—22; Hebr. 11: 7) och hos andra av det äldre förbundets heliga, som besegrade konungariket, tillstoppade lejons munnar, dämpade eldens kraft m. m. (Hebr. 11: 32—38).

Den kristna församlingens historia har från äldsta tider och intill våra dagar att uppvisa många heliga, som icke blott hava trott på Kristus för sin egen frälsning utan som ock hava ägt denna särskilda trons nådegåva, som satt dem i stånd att utföra storverk för Guds rike. De hava därvid uppfyllt i sitt kött, vad som fattats i det mått av Kristus-bedrövelser, som de måst utstå för församlingen (Fil. 1: 29; Kol. 1: 24—26). Man tänke på martyrnernas skara, på missionärerna och särskilt de banbrytande ibland dem, på en Francke, en Georg Müller, en Moody m. fl. Och det vore en brist att här icke erinra om banbrytarna för evangelium i vårt eget land från Ansgar och fram till våra fäder på ej minst den fria missionens område, ett arv som nu är överlämnat i våra egna händer. De ledo böter och fängelse även de för evangelium, och de uppbyggde med stor trosfrimodighet Guds verk i vårt eget land ofta under stora upoffringar och mycken förföljelse. Detta allt hör till den trons nådegåva, som Anden tilldelat församlingen för sin uppbyggelse och tillväxt i världen. Det hör till undrens område.

Också torde just denna art av trons undergörande gåva vara den betydelsefullaste för praktiskt missionsarbete. Alltfort och ej minst i våra dagar behöver evangeliets verk sådana män, vilkas själar äro upptända av detta brinnande trosnit, som utmärker här berörda nådegåva. Där detta saknas, stannar man vid att som man säger uppehålla verksamheten, där vi skulle arbeta på att gå framåt. Och detta är detsamma som att gå tillbaka. Gud har givit oss icke försagdhetens utan kraftens Ande (2 Tim. 1: 7), och den kristna församlingen må därför bedja om män, som äro fulla av tro och helig ande, för att evangeliets härliga verk måtte bestå och vinna framgång. Ty detta sker icke

Från Redaktion och Expedition.

Vår egen mission. || Från de till Kina senast utresta missionärerna Fritz och Otilia Rydgård samt fru Edith Gideon har inkommit meddelande om att de lyckligen anlät till Kina. I Shanghai mötte dem budskapet om de senare dödsfallen inom vår missionärskår på detta fält. Glada dock över att åter vara ute på sitt arbetsfält önska de att få bliva till välsignelse.

— Från Kongo meddelar missionär Albin Sonnell, att belgiska statens administratör mätt upp tomtområdet för den nya stationen i Kinkenda-landet och att man väntar ett gynnsamt svar från Bryssel. Den nya stationens namn blir *Nsundi-Lutete*. Sonnell meddelar därjämte att såväl storhövdingen på Kinkenda som flera andra hövdingar, som varit katolikkvänliga och svåra förföljare, nu äro hans vänner.

— Från Madzia i Kongo meddelar missionär Malmquist, att denna station, sedan den nu uppbyggts och iordningstälts efter allt, som övergått den, hör till våra bästa stationer i Kongo ifråga om byggnader och anordningar. Tillika meddelar han, att skolrättighet medgivits honom och fru Malmqvist och att sådan även väntas bliva utfärdad för fröken Anna Pettersson. Kommendanten där och övriga statens tjänstemän äro vänliga och tillmötesgående mot missionen.

Tidning som jubilerar. || Med fjolåret har Missionstidning, utgiven av Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, fullbordat sin 90:de årgång. Den började utgivas år 1834. Åtta år senare övertog C. O. Rosenius redigeringen, och år 1862 övertogs tidningen av Ev. Fosterlandsstiftelsen som dess organ. Under många år var den Sveriges enda missionstidning och var av en utomordentlig betydelse för missionskärlekens väckande bland vårt folk.

Bönestunder i skollokaler. || Regeringsrätten har fastställt Lunds domkapitels beslut att

genom någon människas styrka eller kraft utan allenast genom Guds Ande (Sak. 4: 6). Det är Herrens Ande, som giver liv åt döda ben (Hes. 37: 1—14).

Sålunda se vi, att undergörandets gåva och även denna art av den är given icke för att pråla med eller för att väcka fåfång och onyttig beundran utan endast och allenast för att giva sin underbara kraft åt församlingen, att den måtte kunna fylla sin missionerande uppgift i världen.

J. H.

lämna utan avseende de av folkskolläraren Sylwe Eriksson i Stidsvig anförda besvären över skolrådets i Östra Ljungby beslut den 9 januari 1923, att föreningar inom församlingen alltjämt skulle äga rätt att använda skollokaler i Stidsvigs skola för sina sammankomster. Folkskollärare Eriksson yrkade i sina besvär hos regeringsrätten förbud för skollokaler upplåtande för annat ändamål än för vad de äro avsedda.

Andra missioner. || Efter världskriget förekomma mäktiga evangeliska rörelser bland judarna i de länder, som lidit mest därunder. Man beräknar, att ensamt i Ungern 30,000 judar ha blivit kristna efter krigets slut.

— Från och med år 1907 ha de fyra stora presbyterianska sällskapen i Korea slutit sig tillsammans till en förenad kyrka, som blivit tillerkänd självstyrelse. Denna kyrka utför nu en kraftig missionsverksamhet.

— På Helgelseförbundets missionsfält i norra Kina har på stationen Lingkin under den senaste sommaren döpts 40 personer.

— Till missionssällskapet Bibeltrogna Väners missionsfält i Ostafrika hava utrest missionärerna fil. mag. Simon Rösbin och fröken Edith Korsholm och till Indien missionärerna Hanna och Frank Henriksson i Örebro missionsförenings tjänst.

— Enligt New York Times förekommer ännu att man i Birma offerar människor till gudarna. Försök av brittiska regeringen att stävja detta har endast delvis lyckats. Antalet människooffer varierar mellan 6—30 varje år. De flesta offren äro indiska barn, som bortstjälas.

— Sedan doktor R. Larsson frånträtt sin befattning som läkare vid föreningens sjukhus i Betlehem, har styrelsen till läkare antagit d:r Edmond Lindholm, född 1885 i Piteå.

Söndagsskolan. || Med B-upplagan av detta nummer följer en bilaga med textutredningar för söndagsskolans alla avdelningar (jan.—febr.).

Använd vid husandakten: *Heliga ord*, betraktelser på årets alla dagar av W. Rudin (två delar i klotb. à 5.50 pr del), *Kring livets ord*, strödda tankar, samlade och ordnade till dagliga betraktelser av Aline Cronhielm och Fanny Ekenstierna (3:e uppl., pris 3.50), *Till ljus och kraft på livets väg*, ord och tankar av olika personer samlade och utgivna av Aurore Tisell. (12:e uppl., klotb. 3.50, marmorat grått skinnb. m. guldsnitt och fodral 6 kr.). Lindblads, Uppsala.

Från församlingarna.

Örebro. || En evangelistkurs har under förliden höst hållits i Vasakyrkan, Örebro. Kursen, som räknat 19 deltagare, leddes av distriktsföreståndare Sam. Larsson och pastor O. Karlsson. Tre av dagens lektionstimmar upptogs av bibelstudium under Larssons ledning, varefter följde textutläggning av pastor Karlsson samt talövningar.

Kursens avslutning blev en god och uppbygglig högtidlighet. Distriktsförest. Larsson talade om tjänande och mottagande med utgångspunkt från Joh. 12:26 samt redogjorde för arbetet under kursen. Han betonade betydelsen av att de unga, som känna sig dragna till predikokallet, under evangelistkurserna få tillfälle att pröva sig inför denna uppgift och komma till klarhet över sin kallelse. I fortsättningen av mötet höllos korta tal av dir. P. Eriksson, pastor L. H. Friberg samt distriktsf. Nillson. Kursdeltagarnas tack till lärare och församling frambars av H. Asp, Stockholm.

Ingarp. || Ingarps missionsförsamling i Höreda har firat tjuguarfsfest. Det är nämligen tjuguar, sedan missionshuset invigdes. Ordföranden uppläste en historik över den fria verksamhetens utveckling. De första möten av fri verksamhet gå så långt tillbaka som till 1850, då bröder från Bexheda predikade i Ingarps by. Vid denna tid var mörkret mycket stort. Vid högtider och bjudningar övades mycken dryckenskap. Kortspel och dans och lek voro gängse både bland gamla och unga.

1880 bröt väckelsevägen fram med kraft. Olärda lekmän predikade. En kraftig rörelse uppstod och varade några år. Men ingen sammanslutning mellan de troende kom till stånd, varför allt syntes varda om intet. 1894 kommo ett femton-tal till frid med Gud genom metodistpastor F. Magners' verksamhet. En sammanslutning till ungdomsförening blev första fröet till nuvarande församlingen här. Första gången fri nattvardsgång förekom var 1896. Deltagarna i den voro tio till antalet. 1901 predikade pastor Palmberg här på en loge under stor tillslutning av folk. Det var det första missionsmötet i kretsen. Pastor P. sade profetiskt: Om två år haven I ett missionshus här. Det syntes då omöjligt men blev likafullt en verklighet. Det invigdes den 17 dec. 1903. Pastorerna C. M. Johansson och G. A. Kvarnström, den senare nu i Canada, voro med då. Under tjuguarfsperioden har vid pass 30,000 kr. insamlats, av vilka 7,000 gått till yttre missionen.

Vid högtiden medverkade pastorerna G. Dahl, Eksjö, O. Gustavsson samt bröder inom

församlingen. Enskild fest var ock av församlingen anordnad, vartill ungdomsföreningen och juniorerna voro inbjudna. En synnerligen god stämning rådde. V. H.

Munkfors. || En stor högtid har hållits i Munkebol, Munkfors, då ett där nyuppfört missionshus invigdes.

Hälsningstalet hölls av hr Nils Hedlund, som bl. a. framhöll, hur man år 1917, då skolrådet stängde skollokalerna för offentliga möten, upptog planerna på att bygga en gudstjänstlokal i Munkebol. Genom avsevärda uppoffringar med arbete och material har man lyckats uppföra en byggnad utan att allt för mycket anlita lånevägen. Efter hälsningstalet höll brödrarförsamlingens pastor, Ivar Claeson, invigningstal. Hr Ellström frambar ett tack till alla, som medverkat till missionshusets tillkomst. Ävenså överlämnades ett gåvobrev på tomtplatsen från hr Viktor Hedgren. Vidare talade f. riksdagsman A. H. Göthberg. Brödrarförsamlingens sångkör och strängmusikkår medverkade till stor uppmuntran. Högtiden avslutades av lärare Joel Lundkvist.

Restur

för kinamissionär K. A. Fernström.

Januari: 13 Oskarshamn 11 f. m.; 14 Wirbo; 15 Virsjödal; 16 Fårbo; 17 Figeholm; 18 Skurö; 19 Ekerum; 20 Bussvik f. m.; Gersebo e. m.; 21 Hökhult; 22 Plåtort; 23 Jämserum; 24 Snarås; 25 Baggetorp; 26 Mantebo; 27 Nygård f. m.; Rostorp e. m.; 28 Flinshult; 29 Lämmedal; 30 Sägkvarn; 31 Kristdala.

Kollekter upptagas tacksamt för Svenska Missionsförbundets mission i Kina.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Restur

för kinamissionär Karl Nelton.

Januari: 19 Spesslanda; 20 f. m. Säffle; 20 e. m. Gunnarsbol; 21 Torstenbyn; 22 Byn; 23 Borgviksbruk; 24 Norra Borgvik; 25 Krokserud; 26 Dägerbyn; 27 f. m. Björnebol; 27 e. m. Rolfsbyn; 28 Björnö; 29 Häljebol; 30 Skog; 31 Finnetorp. Februari: 1 Elofsbyn; 2 Sillingsfors; 3 f. m. Sillingsfors; 3 e. m. Essbjörbyn; 4 Norane; 5 Bäckan; 6 Svaneholm; 7 Hugnerud; 8 Kälö; 9 Låbbyn; 10 Amål.

Kollekter upptagas tacksamt för Svenska Missionsförbundets kinamission.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Sprid traktater under böneveckorna. Pris pr paket (100 st. illustr.) 1 kr., minst 5 paket 85 öre, minst 10 paket 75 öre, minst 20 paket 60 öre, allt pr paket. Rekv. fr. Lindblads, Uppsala.

Det nya året ringer in.

Av Oskar H.

Det ringer in i själ och sinn',
det nya året ringer in
så stridsfullt och så orostfullt,
så fridfullt och så stilla lugnt.
Dårt liv beror,
av vad man tror
och vem som är dess medelpunkt.

Det ringer in, ja, din och min
så dunkla framtid ringer in.
Går fiden långsamt eller fort,
är Herren blott vår tillflyktsort,
blir allting väl
till kropp och själ,
om bristfullt och, vad bäst vi gjort.

Det ringer in. Ack, seger vinn,
det nya år, som ringer in!
Dess vita blad för dig är lagt,
skriv dit det goda med Guds makt!
I bön dig höj,
i tron dig höj,
Guds änglar då kring dig slå vakt!

NU ÄR EN VÄLBEHAGLIG TID.

Av P. Waldenström.

Se, nu är en välbehaglig tid, se, nu är frälsningens dag. Det är viktigt att akta på huru den heliga skrift allestädes bjuder var och en syndare att nu tro på Jesus. Aldrig heter det: i morgon eller en annan dag eller när du först gjort det eller det eller när du först blivit så eller så beskaffad. Nej, nu är den behagliga tiden, nu är salighetens dag. I dag, om du hör hans röst, så förhärda icke ditt hjärta.

Så talar skriften. Det är en öppen och fri bjudning till alla att tro. I intet enda av Kristi eller apostlarnas tal eller predikningar, vilka äro förvarade i nya testamentet, finnes ett enda ord därom, att det skulle vara för någon syndare förbjudet att tro genast, eller att det skulle vara några villkor, som först måste uppfyllas, innan man finge tro. Nej, här är en öppen och fri brunn, en öppen och fri tillgång till nådastolen. Och alla få de

tro för intet, alla få de tro i dag, alla få de tro mot alla sina synder, små och stora synder, blodröda synder, mot synder i tankar, ord och gärningar. Korteligen: för de lekamligen kranke finnes ingenstades friare tillgång till läkaren, än det för syndare finnes fri tillgång till Frälsaren. Kommen till mig alle I, som arbeten och ären betungade! Var och en som törstar, han komme till mig och dricke! Så bjuder Herren Jesus. Guds mening om Jesus, när han sände honom i världen, var, att han skulle frälsa syndare, och Guds mening om syndare är, att de skola tro på Kristus och frälsas. För varje dag alltså som går och du ej kommer till honom, av vad anledning det vara må, felar du emot Guds frälsningsråd, och det är en synd lika väl, som om du felar emot något av de tio buden. Nu är en välbehaglig tid, nu är frälsningens dag.

Svenska skolan i Kina.

Denna skola grundades 1918 av två svenska missionsorganisationer i Kina och förlades till Kikungshan i provinsen Honan. Från år 1922 har skolan övertagits av en andelsförening, Svenska skolan i Kina, i vilken ingå sex i Kina verksamhet, svenska missionsorganisationer, nämligen Svenska Missionsförbundet, Svenska kyrkans mission, Svenska missionen i Kina, Helgelseförbundet, Svenska alliansmissionen och Svenska baptistmissionen. Skolan har till uppgift att meddela skolundervisning åt barn till svenska missionärer i Kina samt åt barn till andra i Kina bosatta svenskar, därvid skolan avser att bibringa lärjungarna det kunskapsmått, som erfordras för avläggande av realskoleexamen.

Skolans föreståndare är fil. lic. D. Olsson. Dessutom äger skolan flera akademiskt bildade lärarkrafter. Antalet lärjungar uppgick första året till 12, men har sedan småningom vuxit, så att det våren 1923 uppgick till 46, varav 18 gossar och 28 flickor. Skolan är en internatskola, i det att med skolan är förbundet ett skolhem, i vilket lärjungarna ha sitt hem under pågående läsår. För byggandet av detta internat har på frivillig väg i Sverige insamlats 60,000 kr., och internatet väntas bli färdigt till detta nyår.

Professor K. B. Westman har på uppdrag av skolöverstyrelsen verkställt inspektion och därvid fått ett mycket gynnsamt intryck av skolan, vilken enligt hans mening i det väsentliga kunde betraktas såsom likvärdig med en svensk realskola. Professor Westman anser skolan fylla ett stort behov. Före dess tillkomst funnos för barnens utbildning blott två alternativ: att hemsända dem till Sverige eller att låta dem besöka engelska eller amerikanska skolor av liknande typ i Kina. För missionärernas blygsamma ekonomiska villkor var givetvis den förra vägen mycket betungande och medförde dessutom mångårig skilsmässa mellan föräldrar och barn. Och den senare vägen innebar givetvis en förlust för svenskheten. För skolan gäller, påpekar professor Westman, att medvetet arbeta på svenskhetens bevarande och befästande i den nya generationen av kinasvenskar, och arbetet har också visat sig framgångsrikt. Enligt professor Westmans mening vore det önskvärt, om elevantalet i större utsträckning kunde komma att rekryteras från svenskar i affärsverksamhet, i regeringstjänst m. m., och han hoppades, att i den mån å ena sidan det svenska affärslivet i Östern tillväxer i omfång och slår kraftiga rötter och å andra sidan skolan blir mer känd och kommer ur begynnelse-svårigheterna med hänsyn till lokaler m. m.,

också dess elevkår måtte komma att mera fullständigt representera de olika yrkesgrupperna bland svenskarna i Kina.

Riksdagsman Bengtsson, som för denna skolas räkning för en tid sedan uppvaktade ecklesiastikministern och därvid lämnade redogörelse för dess verksamhet, påvisade ock skolans stora betydelse ej minst med hänsyn till våra allt mera utvidgade affärsintressen på Kina. De elever, som genomgå skolan, få ju även lära sig kinesiska och utrustas för att i Kina representera och främja svensk kultur över huvud taget. Att man på fackmannahåll i Sverige förstår skolans betydelse framgår bl. a. av att skolöverstyrelsen förordat statsanslag till skolan för kommande budgetår.

Statsrådet ställde sig mycket förstående till skolan och dess verksamhet. Regeringen har ock genom beslut i en av de senaste konseljerna tillerkänt skolan realskolexamensrätt.

Äventyr i Central-Afrika

Skildringar från kongommissionens första tid.

Av missionär K. J. Pettersson.

Två delar. 1:a delen 384 sidor, 2:a delen 288 sidor. Femton helsidesillustrationer.

» — — Ett arbete så intressant och på varje sida fyllt av sådan spänning, att man jagar fram genom boken.»

Sv. Morgonbladet.

»utomordentligt intressant.»

Sinims Land.

Erhålles i bokhandeln.

**Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.**

Distriktsmöte

för Södermanlands och Gottlands distrikt av Svenska Missionsförbundet hålles i Södertälje den 26—27 januari 1924.

Enskild konferens för medlemmar av församlingar och ungdomsföreningar med början första dagen kl. 11 f. m. och 4 e. m. Offentliga möten lördag kl. 8 e. m. samt söndag kl. 11 f. m. och 4 e. m. Medverkande vid mötet bliva missionssekreterare Axel Andersson, distriktsföreståndarna J. E. Jansson och Joh. Nilsson, pastor A. Nyström m. fl.

Södermanlands och Gottlands missionsvänner inbjudas hjärtligt att deltaga i detsamma. Varje församling och ungdomsförening uppmanas att sända åtminstone ett ombud. För upplysning om logi hänvände man sig till pastor A. Nyström, Södertälje.

Ny bok!

MARTYRERNA I SUNGPU.

Ett trettioårsminne.

Av JOH. SKÖLD.

Pris kr. 1:35.

En livfull skildring om sädd och skörd, om kamp intill blods och om härliga segrar. En ypperlig missionsbok.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.

VÅR BIBEL

Av Axel Andersson.

Handbok för bibelskolor, juniorföreningar och studiekretsar. Boken rekommenderas varmt.

Häftad 2 kr., klotb. 3 kr.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.

Svenska Missionsförbundets Sångbok

N:r 110 och 111 med stor stil.

Särskilt lämplig för gamla.

Lämplig bänkbok för missionskyrkor. Församlingarna erhålla gratis kyrkans eller församlingens namn tryckt i guld å pärmen, och om så önskas tjockare pärm.

Pris i skinnimitation (extra starkt band) 4:50, skinnband, skimmersnitt 7:50.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.

Söndagsskolor.

Varje söndagsskola har gagn av att bilda en bibelläsningförening för barn och lärare. Lämpligaste tiden att börja är vid nyåret. Skriv i dag, och råd erhållas fritt från

Svenska Bibelläsningförbundet.

Expedition: Södermannagatan 9.

Stockholm.

En lättläst och god veckotidning är FAMILJEVÄNNEN,

som utgives i Växjö och verkar för kristen tro, nykterhet, sedlighet och upplysning.

Pris för helt år 1924 kr. 3:25.

Provexemplar och prenumerantsamlarevillkor sändas gratis på begäran.

Prenumerera genast för 1924.

Annonsér nå genom denna tidning en solid befolkning.

I kärlekens tjänst

Några bilder från Svenska Missionsförbundets sjukvårdsarbete i Kongo

Av G. Palmær.

Pris häft. 2 kr., inb. 3 kr.

I förordet säger doktor Palmær om detta sitt arbete bl. a. följande: . . . »Jag har skrivit mest med tanke på att sända en hälsning till våra många vänner, som intressera sig för vårt arbete bland nödens barn härute, som genom penningbidrag, förbandsartiklar och andra nyttiga gåvor gjort det möjligt för oss att utföra vårt verk och som genom sina varma förböner andligen sympatiserat med oss.»

Framställningen är briljant och hela skildringen är given i lättläst stil. Boken rekommenderas varmt.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.

PRENUMERERA I DAG PÅ MISSIONSFÖRBUNDET!

Större upplaga betyder ökade möjligheter
med hänsyn till innehåll och utstyrsel.

MISSIONSFÖRBUNDET

Svenska Missionsförbundets veckotidning för inre och yttre mission.

Utkommer under 1924 efter samma program som hittills med ett sextonsidigt nummer i veckan. Bilagor följa periodvis.

Innehåller uppbyggelseartiklar; uppsatser i församlings- och missionsfrågor; brev och artiklar angående arbetet på hednamissionens fält; meddelanden rörande hemförsamlingarna och från styrelsen och expeditionen; berättelser; sånger m. m.

Medarbetare bliva alltfört vår missionsföreståndare J. Nyrén, ordföranden och andra ledamöter i Missionsförbundets styrelse, tjänstemän på vår expedition, missionärer, distriktsföreståndare, predikanter m. fl.

Illustrationer med bilder från inre och yttre missionens fält åtfölja texten.

Prenumeration sker på posten. Pris för A-upplagan kronor 3: 50 och för B-upplagan 4: 50 — allt för helår. Till prenumerant-samlare expedieras tidningen även i korsband efter rekvisition av minst sex (6) exemplar direkt till vår expedition.

Söndagsskollärare uppmanas att prenumerera på Missionsförbundet *B-upplagan*, som jämte tidningens övriga innehåll i en periodvis medföljande bilaga även innehåller textutredningar för söndagsskolans alla avdelningar.

Prenumerantsamlare erhålla 25 öre för varje exemplar, då minst sex exemplar tagas på en gång. Vid postprenumeration skola postkvitton insändas till vår expedition för erhållande av provision.

Se för övrigt tidningens anmälan!